

Indonesië 2015

Deel 4

Java-Sumatra

Om 9.30 uur gaan we in de auto van de gids naar de jungle met langs de kant van de weg veel Palmbomen. De weg is heel slecht en het is jammer dat de gids niet is gestopt om daarvan een goede foto van te maken.

In de wijde omtrek geen auto of tegenliggers gezien.

Wel koeien en geiten midden op de weg die heel kalmpjes ietwat opzij gaan.

Over maar 70 km hobbelen en schudden wij 4 uur in de auto. De weg is slecht vol bobbels en kuilen, de auto is hierop niet berekend, de achterbank van de auto is keihard en soms moeten wij ons vasthouden zoals in een kermiswagen. De chauffeur racet maar door en heeft soms oogkleppen op of oorkleppen om.

Op mijn verzoek even te stoppen (ik moet

hierbij heel hard praten, zo'n lawaai maakt de auto), doet hij net alsof hij mij niet hoort. Er is zoveel moois om te fotograferen, maar stoppen ho maar! In de wijde omtrek is geen andere auto te zien op de eenbaansweg. Keuze genoeg dus om aan mijn verzoek te voldoen.

Slecht voor mijn enkel en nu ook voor mijn achterwerk. Achteraf blijkt dat hij zich zo heeft moeten haasten door tijdgebrek. De komende weken zullen wij dat meer meemaken dat hij zonder iets zegt maar blijft doorjakkeren.

Eindelijk stoppen wij bij een warung waar we kunnen bijkomen van die helse rit. Het blijkt dat wij in Tangkahan zijn gearriveerd. Het geheel bestaat uit slechts enkele optrekjes en wat warungs.

Daar iets gegeten en de gids/chauffeur heeft op z'n gemak een 'adviserend' gesprek met een meisje dat arts wil worden. De warung verkoopt Padang eten, maar veel keus is er niet.

Wij gaan naar ons optrekje, met platje en met een prachtig uitzicht op de groene muur van bomen en planten doorsneden door een brede kali. Ik krijg er niet genoeg van om ernaar te kijken. Om naar de eetzaal te gaan die op palen staat, is het opnieuw uitkijken wegens de vele keien die er naartoe leiden en het is trapje op en trapje af. We maken kennis met de aardige bediening.

Door het oponthoud gaan we ietwat gehaast naar de Olifanten. Wij zijn aan de late kant, want de

olifanten
maken
slechts

tweemaal per dag acte de présence. Na een lange trap naar beneden worden we met een bootje de rivier overgezet. Ik trek mijn slippers uit bij het uitstappen. Via ondiep water lopen we eerst naar een waterval. Aan de andere kant van de waterval is de plaats waar de Olifanten zijn.

Weer terug over het ondiepe water waar ik uitglij en bijna kopje onder ben gegaan. Wij kunnen op een hoge steile stelling klimmen om op de Olifant te gaan zitten. Eindelijk zitten we op de Olifant. Hoe heerlijk is het om op de Olifant te schommelen.

Soms stopt de Olifant om onderweg wat te eten. Een ander echtpaar zit ook op een Olifant. Zij komt, meen ik begrepen te hebben, uit Australië en ziet zo rood als een biet door de zon. Hun Olifant maakt ook halt voor een pauze waarbij de man zich te nauwernood kan vasthouden. De echtgenoot wil de omgeving ook zien en springt op de grond. Het opstappen op de Olifant is nog moeilijker. En hij

klimt met behulp van de driver weer op de Olifant. De driver gebruikt daarbij zijn handen als opstapje. Wij zijn zo wijs te blijven zitten.

Van mij mag de tocht door de jungle nog veel langer duren, maar we gaan via een andere weg terug. De tocht gaat dwars en links en rechts door de rivier. Oever op oever af. Hoog boven ons zien wij ons optrekje. Na een uur komen we aan bij hun nachtverblijf en drinken wat in de warung in afwachting van het baden en schrobben van de Olifanten.

We lopen met de Olifanten mee naar de rivier beneden. De oppassers halen met een plastic zak de ontlasting uit de Olifant en gooien die onverschillig in het struikgewas. Dat schijnt nodig te zijn alvorens ze mogen baden en geschrobd worden. Ik durf niet goed mij naar beneden te laten glijden, maar doe het toch. Op een steen probeer ik eerst wat van het gedoe te zien.

Ajo roep Peter 'kom naar beneden'! Er staan hier tig manden met borstels e.d.

Dan raap ik de moed bijeen (mijn enkel doet nog steeds zeer).

Hoe schattig is het om te zien hoe een baby Olifant geniet in het water. Hij/zij duikt verschillende malen onder water waarbij alleen zijn slurfje is te zien. De bewaker vertelt mij dat een van de Olifanten een baby verwacht. Ik ben enthousiast. Met hem boen en schrob ik van jewelste en krijg aanwijzingen welke plek van de olifant het nodig heeft. Vlak bij zijn oren, adviseert hij, terwijl hij de achterkant van de Olifant voor zijn rekening neemt. Eén Olifant spuit mij eerst kleddernat als begroeting. Dat hoort misschien bij de ceremonie. Een vrij

grote groep toeristen kijkt toe en durft niet te doen wat ik doe. Brani, zegt de oppasser tegen mij. Neen, ik ben niet bang voor Olifanten.

Na afloop krijgen de Olifanten stukjes banaan. Een Olifant bedankt mij (hormat zegt de oppasser) en tilt zijn poot op en buigt zijn hoofd. Ik ben nog meer brani en geeft niet alleen de banaan bij de slurf, maar doe mijn hele hand met banaan en al in de open gesperde bek.

Ik kies de Olifant met grote slag tanden en we lopen met ze mee naar boven. Een voor een moeten ze hun eten zelf naar de nachtplaats brengen. De Olifant met de grote slag tanden doet het meeste werk.

Ik kijk heel even toe en ga met de auto terug naar ons optrekje.

Die heeft een mandibak en een gewoon toilet. Wat is het heerlijk dat koude water over mij heen te gooien en ik laat de kraan gewoon doorlopen. De natte kleding heb ik alleen uitgespoeld en opgehangen en mijn haar laat ik droog wapperen in de wind. Er staan nog meer van die optrekjes op het grote terrein, maar wij zijn de enige gasten. We klimmen naar de eetzaal waar veel ongedierte zich op ons stort. Onze tafel staat precies in het midden van het hoge dak onder een lamp en de vliegjes vallen precies (dood) in ons bord.

Nu ben ik al veel gewend, maar dit is te gek. Maar goed we zitten wel hier in de

jungle en echt veel luxe mogen we niet verwachten.

Ik sta op en de kelners schuiven de tafel naar de rand van het restaurant en steken een kaars aan. Ze zijn heel aardig, want een andere kelner komt met een deken om op te zitten omdat ik zeg dat de stoel te hard is. Natuurlijk eet ik niets van het eten.

Wij drinken daar wat en wisselen praatjes uit met en over elkaar. Heel gezellig dat ngobrol. Bir Bintang isterniet, alleen vers gezette koffie tubruk of thee. Wij beiden zijn moe en hebben weinig trek. Het is weer tijd om de pulau kapok op te zoeken onder de kelambu.

Wij hebben goed geslapen en wat is het prachtig de zon te zien opkomen tussen de bomen. De volgende dag in de eetzaal ontbijten we met (opnieuw) roerei (oh nee, geen pancake). We doen het vandaag rustig aan en houden een siësta. Daarna wandelen wij tussen de Palmbomen en Bananenbomen. Van de vruchten van de Palmboom maakt de bevolking Palmolie.

Ik heb in het hotel wel wat langer willen blijven dan de twee dagen die wij ervoor hebben uitgetrokken. Ik neem afscheid van de kelners en hurk neer bij de lieve katjes om nog even met ze te kroelen.

Het avondeten gebruiken we weer in de warung. Ik heb nog steeds geen trek en neem maar een kippenpootje die ik maar

half opeet. Bij die warung loopt een kip parmantig rond en maakt tok-tok geluiden. Ja, eieren bij de vleet hier. Het is warm en we gaan vroeg naar bed.

Morgen gaan we weer over dezelfde vreselijke weg terug naar Medan. Het is nu meer dan verschrikkelijk. Nu luistert de gids/chauffeur wel naar mij en maakt hier en daar wat korte stopjes. We komen eindelijk op een soort betere weg en in de middag rijden wij naar Berastagi. Ik laat de chauffeur (gids laat ik weg) onderweg stoppen waar Durian wordt verkocht. Ik smul en ook Peter.

Andere kopers laten de Durian verpakken in plastic dozen die goed met tape worden dicht geplakt. Ze gaan naar Jakarta, vertelt een van de dames. Onderweg ook gestopt voor verschillende hapjes in een soort warung.

Peter heeft daar op de open plek nog saté gegeten.

Ik wil heel graag mijn Sun block kopen, want het plastic zakje met zeepjes en kleine flesjes nagellak, hebben wij in alle haast vergeten mee te nemen in het eerste hotel in Medan. Denk maar niet dat de chauffeur stopt. Ik zeg nog 'een apotheek' bijvoorbeeld, maar hoewel ik er verschillende heb gezien stopt hij eindelijk bij Indomarket. Natuurlijk hebben ze

geen Sun block en ik koop maar wat tissues en de gids een gasfles voor de picknick.

We gaan richting top Berastagi en onderweg heb ik het knap koud. Ik ben blij dat ik mijn omslagdoek om mij heen kan slaan, zowel in de auto als daarbuiten.

In de verte zien we twee actieve vulkanen opdoemen. De kleine met de rookpluim heet Gunung Sibayak 2094 m, de grote Gunung Sinabung, 2451 m die geen rookpluim heeft. Het is schitterend om te zien.

Eindelijk bereiken we ons luxe hotel in Berastagi waar we echt bijkomen van deze dag met een bintang en zelfs een heerlijk glaasje rode wijn.

Wordt vervolgd.
Mila Boom-Schenkhuisen

